

vody pro odepření podmíněného odsouzení, má-li pověst dobrou, — a že pak stěžovateli podmíněné odsouzení odepřel, ač zpráva o pověsti stěžovatelově jest příznivá. Vadu vnitřního rozporu lze vytýkati jen, jsou-li v rozsudku (usnesení podle § 7 zákona o podmíněném odsouzení) současně zjištěny skutečnosti, jež vedle sebe nemohou logicky obstáti, poněvadž se navzájem vylučují. Jest zřejmo, že zmateční stížnost takového vnitřního odporu neuplatňuje. Je věcí volného uvážení nalézacího soudu, zda jest ještě konati nebo doplniti šetření dříve, než se rozhodne o podmíněném odsouzení. V tomto případě uznal nalézací soud, že jest zapotřebí ku doplnění šetření vyžádati ještě zprávu o pověsti Jana H-a, než rozhodne o jeho podmíněném odsouzení. Tím nebylo vysloveno nalézacím soudem, že není příčiny Janu H-ovi podmíněné odsouzení odepřít, má-li dobrou pověst a že jen proto, jen za účelem opatření zprávy o tom, vyhradil nalézací soud dotčené rozhodnutí veřejnému sedění ve smyslu § 7 zákona o podm. ods., — nýbrž vyhradil nalézací soud zkoumání celé otázky tomuto veřejnému sedění, vyhradil si, jak je ve výroku rozsudku výslovně uvedeno, »rozhodnouti o podmíněném odsouzení po vyžádání zpráv o pověsti Jana a Aloisa H-a.« Bylo proto zmateční stížnost jako zřejmě neodůvodněnou zavrhnouti podle § 4 čis. 2 zákona z 31. prosince 1877, čis. 3 ř. zák. z roku 1878 ihned při neveřejné poradě.

Čís. 3126.

Přestup z jedné politické strany do druhé sám o sobě není ještě činem nečestným nebo nemravným, zejména, když se stal po náležité rozvaze a z vážných důvodů, kotvících ve vnitřním přesvědčení; není proto pouhé faktum přestupu samo o sobě činem na cti důtklivým.

(Rozh. ze dne 23. března 1928, Zm I 660/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 23. září 1927, jímž byl obžalovaný sprostěn podle § 259/3 tr. ř. z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti ve smyslu § 487, 488, 491, 493 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Pokud stížnost namítá s hlediska důvodu zmatečnosti čis. 9 a) § 281 tr. ř., že pozastavenými výrazy a větami byl stěžovatel viněn z vlastností opovrhlivých a ze smýšlení opovrhlivého a že kvalifikace těchto výrazů jako přípustné kritiky je právně mylná, sluší jí odvětit, že výrok soudu o »kritice« nesmí býti z celé souvislosti důvodů vytržen, nýbrž že musí při každém provádění hmotněprávního důvodu zmatečnosti býti dbáno všech skutkových zjištění rozsudečných jako celku a jedině na tomto podkladě lze doličovati právní omyl rozsudku. A tu je v souzeném případě skutkově zjištěno, že soukromý obžalobce byl několik let stoupencem strany republikánské, že často u svědka

poslance D-ého intervenoval ve svých osobních věcech, a, když žádal nemožnosti a byl odmítnut, působil proti republikánské straně, načež byl pro tuto rozkladnou činnost ze strany vyloučen; že, jsa ještě členem strany republikánské, jednal ke škodě a ostudě strany a jen ve prospěch strany komunistické; že před svým vyloučením ještě pobuřoval malé rolníky proti větším a bojoval proti berním úřadům a vládě; že soukromý obžalobce ve schůzi republikánské strany nadával komunistům, patrně za tím účelem, by u členů republikánské strany vyzvěděl různé věci a donesl je komunistické straně; že komunistům donášel, neboť psal do jejich časopisu a stále se s nimi stýkal po straně; bylo dále skutkově zjištěno počínání si soukromého obžalobce při obstarání místnosti pro schůzi v hostinci D-ově a zjištěn dále průběh této schůze, jakož i počínání si soukromého obžalobce na ní. Všechna tato zjištění, jímž ve směru formálním, pokud byla po této stránce vůbec napadena, stížnost nemohla s úspěchem nějakou vadnost vytknouti, tvoří skutkový podklad pro konečný závěr soudu kmetského, že výrazy v pozastaveném článku v souvislosti s referátem o činnosti soukromého obžalobce a o průběhu oné schůze použité jsou byť i nepříjemnou, přece přiléhavou kritikou osoby obžalobcovy. Tato skutková zjištění jsou směrodatná a závazná i pro řízení zrušovací a není přirozeně možno zrušovacímu soudu zkoumati důvodnost rozsudkového výroku na jiném skutkovém podkladě, než na onom, jak je ve své celistvosti z rozsudku seznatelný. Tvrdí-li tedy stížnost prostě, že jednotlivé pozastavené výrazy jsou obviněním ze smýšlení opovržlivého neb z takovýchto vlastností, nedbá však při tom vlastně celkového skutkového materiálu, na němž se opačný výrok soudu zakládá, nedoličuje dovolávaného hmotněprávního důvodu zmatečnosti po zákonu. K těmto vývodům sluší s ohledem na právní stanovisko, hájené zástupcem stěžovatelovým při veřejném rohu, ještě připomenouti, že i Nejvyšší soud sdílí názor a stojí na stanovisku, že přestup z jedné politické strany do druhé sám o sobě není ještě činem nečestným nebo nemravným, zejména, když se stal po náležité rozvaze a z vážných důvodů, kotvících ve vnitřním přesvědčení, a že není následkem toho pouhé faktum přestupu samo o sobě činem na cti důtklivým; leč rozsudkem zjištěné činy stěžovatelovy prokazují, že v jeho případě nejde o takový mravně nezávadný rozchod se stranou, nýbrž naopak motivy jeho odchodu ze strany a způsob jeho chování se k straně v této době, jak byly rozsudkem zjištěny a shora zdůrazněny, vyvolaly plným právem kritiku, o níž byla shora řeč. Bylo proto zmateční stížnost zamítnouti.

Čís. 3127.

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 105 tr. zák. se vyžaduje po subjektivní stránce úmysl pachatelův svěsti úředníka v případě rozhodování veřejných záležitostí ke stranickosti nebo k porušení úřední povinnosti.

(Rozh. ze dne 23. března 1928, Zm II 472/27.)